

IMPROVISATION. Timo Fredriksson och Annika Tudeer i Oblivias nya föreställning som fungerar som den klassiska sällskapsleken "trasiga telefonen". FOTO: SAARA AUTERE

Scenkonst som trasig telefon

SCENKONSTRECESSION

Do be do

Arbetsgrupp: Mikko Bredenberg, Andrius Katinas, Maija Hirvanen, Anna-Maija Terävä, Timo Fredriksson och Annika Tudeer. Ljus: Meri Ekola. Ljud: Juuso Voltti. Kostym: Tua Helve. Oblivias premiär på Cirko 3.10.

Hur ska man fånga något som redan är förbi? Den här frågan skymtar fram i performancegruppen Oblivias nya föreställning *Do be do* som fungerar som den klassiska barnleken "trasiga telefonen".

Den här gången har Oblivias **Annikä Tudeer** och **Timo Fredriksson** fått sällskap av scenkonstnärerna **Mikko Bredenberg**, **Andrius Katinas**, **Maija Hirvanen** och **Anna-Maija Terävä**. En person i taget antrar scenen, improviserar fram några rörelser, en hel koreografi eller berättar en anekdot för publiken, sätter sig igen, varpå följande tar vid, kopierar sin kollegas förehavanden så långt som minnet tillåter.

Roligast är det förstås när det går fel, när någon fyller i en minneslucka med eget material och därmed skapar något nytt. Medan den berömda koreografen Maija Hirvanenkan täta med snillrikt rörelsespråk, tar Obliviaprofiler-

na Annika Tudeer och Timo Fredriksson till sin udda humor och sina personligheter och skapar därmed den där speciella, underbara "Obliviastämningen".

Det hela blir på sätt och vis en bild av konstens utveckling – en kedja av efterapningar och härmningar där man till sist glömmer bort originalet, och det nya framstår som något unikt. Det blir också en bild av minnets mekanismer, scenkonstens flyktighet och det svåra i att överlag försöka konservera konst som sker här och nu. Med andra ord illustrerar föreställningen också det omöjliga i Oblivias djärva ansats att skapa ett museum för postmodern konst, *Museum of Postmodern Art* som den femdelade verkserien, som nu kommer till sin ände, heter.

Men *Do be do* känns snarare som ett mellanverk än kronjuvelen. Som föreställning är den tunnare än till exempel *Museum of Postmodern Art pt 1* eller *Kaboom*. Det omfattande tankearbetet som präglar Oblivias konst, lyckas den här gången inte ta sig till scenen och utmana åskådaren, utan stannar kvar i kulisserna. Mer fyndig idé än fyndig föreställning.

ISABELLA ROTHBERG

029 080 1381,
isabella.rothberg@ksfmedia.fi